

LEHÓCZKY ÁGNES

Az evezőtollak meséje

Egy őszi kirándulás. A számtalan kertek házába. Bejárat a belsejébe erre van. Tükörcsarnokon keresztül. A bejárat kijárat is egyben. A homorúból a domborúba. Attól függ. Hogy ki, vagy be lélegzel. Mintha még nem döntötted volna el, hogy előlről kezdjél-e mindent. Szó nélkül. Bizalmaskodó állomások mellett mostantól csukott szemmel elsuhansz. Többet másra nem hallgatsz, az már biztos. Mert ez a kert azé a három pávájé, akik olyan ünnepélyesen járkálnak fel-alá az üvegházban, olyan abszolút kivehetőséggel, hogy az ember és kis élete hozzájuk képest egyszerre szinte pasztellé válik. Pontosabban, mintha egészen idáig az élet egy garast sem ért volna. Mintha csak ettől a citromfától számítva tudna akár árnyékot is vetni, vagy valamiféle egzotikus gyümölcsöt teremni. Mintha csak innen, ettől a kerti momentumtól fogva nyerhetne akár akkora jelentőséget, amekkorával mondjuk egy földre hullott evezőtoll bír. Vagy amekkorára árnyékot a császárkorona sziluettje vet a földre. És valóban. Az ember elgondolkodik. Hogy tulajdonképpen egészen ezidáig mi is történt, azelőtt, mielőtt a pávák tollászeikkel így sarokba szorítottak volna, mintha az egész délután végtelenül be lenne kerítve. És ekkor ez a benti kert elkezd körüludvarolni.

A japán halastó

Megállás nélkül unszolsz, hogy merüljünk le a Kyoto-kert tavának aljába. Hogy vegyem már észre a hatalmas méretű közömbös pontyokat, ahogyan a tündöklő mozdulatlanság alatt izgágáskodnak. Mintha csak tudnák, hogy általuk nyer jelentőséget maga a tó, amint tekintetünket a mélybe rántják. Ezek a pontyok arról híresek, hogy az évszaktól függően változtatnak színt. Ma délután sárga, narancs, aranybarna és bézs csíkosak. Eseményteli tó ez. Felszínét kormoránok láncá ket-tészeli. Megszámoltad, tizenketten vannak. Mintha mindegyik kibérelt volna egy bóját, kissé himbálódzva, de megpihennek a késő őszi nap imádatában, akár a szóltan arrajáró, aki egy fillérért egy percre ingatag napágyra ülhet, te meg figyelemmel tartod, mintha te lennél itt a napágy őre. Persze valahogy a galambfát meg sem említed, ami olyan termékenyen áll a park közepén galambfátyollal beborítva, mintha ezek a galambok gránátalmák lennének, és maga a fa életfa. Egy életé, ami addig tart, mint ez a mondat.